

var ringe Lejlighed til at drøfte flere Strids-punkter end højst nødvendigt, og Dagsordenens Udtalelser derom vare jo desuden holdte i saa stor Almindelighed, at alt kom an paa Udførelsen. Den Omstændighed, at man vidste, at Dagsordenen ikke kunde blive Genstand for Afstemning, kan ogsaa have været en medvirkende Grund for Mindretallet til ikke formelt at tage Afstand paa disse dog altid mere underordnede Punkter.

Sagen hvilede nu til Indenrigsminister Steen 1880 forelagde et Lovforslag om 6 ny Kredse, nemlig 4 i Kjøbenhavn, 1 i Kjøbenhavns Amt og 1 i Aarhus Amt idet han gik frem efter den Regel, at hvor der ikke i en Kreds var det Overstud paa 16,000 saa Kredsen kunde deles, forblev den uforandret. Som Grund til, at der først nu fremkom Forslag fra Regeringen, anførte han paa given Foranledning, at han havde ikke kunnet se nogen virkelig Opfordring i Dagsordenen fra 1874, allermindst naar han læste de forudgaaende Forhandlinger, og med Hensyn til at han i sit Forslag ikke havde rettet sig efter Dagsordenens Antydning, bemærkede han, at han heller ikke kunde se, at der i Udvalget havde været nogen virkelig Enighed, hvortil kom at næsten $\frac{2}{3}$ af de daværende Medlemmer vare ikke i Ringet mere. Iøvrigt var han ogsaa personlig imod den store Forøgelse, og ansaa det for højst usandsynligt, at der var saa megen alvorlig Vilje for den, at den kunde gennemføres. Forhandlingerne kom i flere Henseender til at bekræfte hans Udsagn.

H. Nielsen sympatiserede med Forslaget og ansaa det for det bedste af de 3, der havde været forelagt, da det var det, som gjorde mindst Indgreb. Hver Kreds havde jo sin Historie og store uønskelige Omkalfatringer var en Uting. Helst blev han, som han fra først af havde udtalt det, ved det bestaaende og ønskede en Grundlovsforandring, der fastslog 102. En mindre Forøgelse kunde han dog ogsaa gaa med til, men skulde der forøges som foreslaet maatte Vejle og Ringløbing Amter med. Wintjer udtalte

sig i lignende Retning, nogen Forøgelse, hvor Sjælland kom mere med, og Bajer udtalte sig ligesom sidst om Nødvendigheden af en snarlig Forandring i Kjøbenhavn, der nu havde 235,000 Indbyggere. Juel holdt paa en Grundlovsforandring og vilde ikke nogen som helst Forøgelse som midlertidig Afhjælpning, heller ikke i Kjøbenhavn. Sengerslev gjorde derimod meget stærkt gældende, at man kunde ikke affinde sig med store Uretfærdigheder ved at indskrænke sig til at foreslaa noget, der ikke kunde gennemføres. Det var en daarlige Vej at gaa, at sige: indtil en Grundlovsforandring har fundet Sted, naar der under de forhaandenværende Forhold ikke var mindste Udsigt til, at den vilde finde Sted. Om Dagsordenen fra 1874 bemærkede Rimestad blandt andet følgende: Flertallet havde i 1874 sagt, skal det være Gilde, saa lad det være Gilde, og vil I have Grundloven udført, saa skal I ogsaa saa den lige til 125. Da jagde vi, nu vel lad os saa gøre det, men vil man ikke lægge et saadant Tryk paa os, saa er det ganske vist noget, som jeg meget nødig gaar med til. Til en fuldstændig, virkelig rationel Gennemførelse af Grundloven hørte ganske vist at man gjorde et af to, enten som antydet i 1874 eller en Grundlovsforandring. Han foretrak den sidste Vej, men den krævede jo ogsaa en fuldstændig Omordning af samtlige Kredse; foruden en saadan vilde den tilstedeværende Uretfærdighed jo blive den samme, og det kunde med Rette befrygtes at ved en Grundlovsforandring, selv om den kunde gennemføres vilde man ikke blive staaende ved denne ene Endring. Han mente derfor, at den af Regeringen anviste Vej, var den naturligste og fornuftigste. „Man opfylder derved ganske vist ikke Grundlovens Bud, det maa man fuldstændig erkende, men man kommer det dog langt nærmere end det nuværende“.

Udvalget delte sig i 5 Mindretal. Det første (N. Andersen, Bajer, Dinesen, Gad, Rosod og Rimestad) sluttede sig til Regeringsforslaget; men foreslog dog to flere